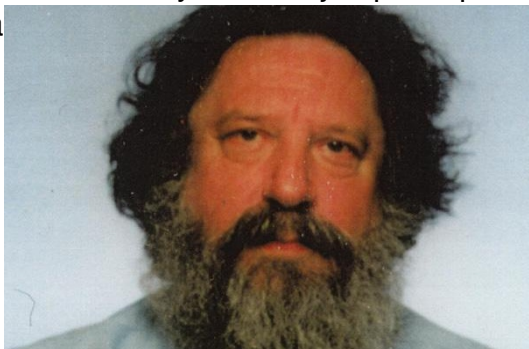

Генерал Миле Новаковић се баш потрудио око текста „Годишњица обљетнице“... Међутим, читаоци од њега нису очекивали такав текст; размажени гутачи садржаја које пласирају аналитичари сваке феле и интернет бојовници без мане и страха, од генерала који се једно време налазио на (скоро) највишој функцији у одбрамбеном механизму Републике Српске Крајине очекују одговоре на питања која још увек оптерећују Српство.

На пример: Да ли је Србија издала Крајину... Ко је наредио повлачење СВК и напуштање положаја без борбе... Каква је улога појединих личности у стварању и нестанку Крајине? И тако даље. Размишљање о будућности, српско-хрватским односима, исправљању семантичких недоумица, по тим критичарима више приличе неком филозофу, социологу или обичном пискаралу – никако не генералу! Зна се шта је дужност генерала...

Да ли се баш зна? Или непрестано, као студенти који се нису спремили за испит, уместо да одговарамо на питања професора – бесконачно понављамо оно што мислимо да знамо!?

Република Српска Крајина скоро до у детаље обухватала је просторе познате као „Војна крајина“. То никако није била држава

која је настала као део плана о Великој Србији, како то покушавају да представе Хрвати и њихови спонзори, већ изнуђено решење Срба староседелаца са тих простора којима ништа боље није пало на памет у покушају да се одбране од предстојеће репризе

Пише: Драгослав Павков
понедељак, 06 август 2012 15:00

геноцида '41. Као потврду ове тврдње, поменућу само чињеницу да је руководство САО Крајине на челу са Миланом Бабићем, још у касну јесен 1990. донело декларацију о раздруживању са Хрватском и останак простора насељених Србима у Југославији. Коју је руководство Југославије глатко игнорисало. Руководство Србије такође. Већ тада, неки луциднији Крајишници, људи попут професора Јована Рашковића су „повукли ручну“ и почели да се питају куцају ли они на права врата? Ако Београд игнорише њихове захтеве и иницијативе, има ли смисла надати се одлучној подршци и помоћи Србије у предстојећем сукобу са хрватском државом? Такви људи су по хитном поступку маргинализовани, исмејани и проглашени хрватским улизицама. У први план су истурени појединци којима се ни уз најбољу вољу не могу сетити ни једне добре особине. Председник државе без политичког програма и идеје... Волео да умаче хлеб у со, крстио се попут владике – а владао попут Тита; чак је и физички личио на њега. Али, тај није имао довољно велике уши, много тога из Београда није чуо, или се правио да не чује... Убрзо му је нађена замена; инспектор милиције који је како рекоше поштен. Чудна ми чуда; поштен сам и ја па се не гурам да будем председник државе... Има ли он неку државничку особину, зна ли неку вештину осим „самоодбране за органе унутрашњих послова“? Па, нисмо сигурни, али научиће га „*Ћаћа*“ – само ако нађули своје велике уши... „*Ћаћа*“ је – зна се ко.

„*Ћаћа*“ је са својим фановима из Крајине комуницирао преко „својих“ људи. А Крајишници су мислили да су сви који долазе из Србије „*Ћаћини*“; а нису били. Убрзо су почели да се истребљују међусобно... Није се знало ко кога „рока“, а рукопис *Служби* је био препознатљив. Витез усијаног београдског асфалта – Ђорђе Божовић – Гишка, Србенда са дна каце, монархиста који није поштовао никакву врсту ауторитета, окупио је групу себи сличних момака и отиснуо се пут Лике да брани Српство и нејач. Убрзо је погинуо у околини Госпића, неки кажу од српске руке...

Хрватски „витез“, усташа и међународни терориста, убица југословенског амбасадора Роловића – Миро Баришић, из сличних побуда, али из „домољубних“ разлога такође је стигао у Далмацију... Његови су били мало префињенији: Кажу да је страдао од четничке заседе. Хрватски портали, међутим, врве од доказа да је Баришића ликвидирала хрватска Служба, којом су руководили предратни кадрови. Мустаћ, Перковић, Бољковац и Манолић да пусте усташког убицу да хара по Крајини, „отме“ се и окупи истомешљенике који би њих могли да приупитају о Блајбургу, Јазовки, словеначким и истарским јамама? Ма 'ајте молим вас... Не мислим да су службе Србије и Хрватске сарађивале по питању Божовића и Баришића – али рукопис је исти... Исте су школе учили, исти су их професори оцењивали. И не само њих; превише смо повезани и помешани, зато се не можемо ни распетљати – ево више од двадесет година.

Зашто у причу о хрватском геноциду '95. увлачим Службе? Па зато што оне знају истину

Пише: Драгослав Павков
понедељак, 06 август 2012 15:00

али неће да кажу. Због њиховог гласног ћутања ми се овде и на другим местима препуцавамо и исцрпљујемо. Идемо даље:

Неко ће рећи – Крајина је од ЈНА и Србије добила све што јој је требало да се одбрани од хрватске агресије... Тачно, добила је све изузев слободе да одлучује о себи и својој судбини. Ако је неко заборавио – није ли онај са почетка текста, онај са недовољно великим ушима зглајзао јер није пристао на „генијални“ Венсов план о размештању снага УН у Крајини? Заправо, зглајзао је јер није схватио да њега нико заправо и не пита ни за шта, чуј – он „није пристао“; његово је било да слуша и аминује. Добро, ако је способан – може за себе и неку кинту да мазне, ко броји храстове по Славонији, ко уопште зна колико тона нафте је испумпано из Ћелетоваца, колико расходованог МТС из магацина ЈНА је завршило на „шентилу“... Само да не таласа и пусти велике момке да раде свој посао; за који до данас нисмо установили шта је он заправо био нити ко је наручилац радова.

Годинама читам све што је неко написао о Крајини, али интересно – нико (барем да ја знам) није поставио питање: Који ће андрак толики обавештајци, безбедњаци, специјалци, добровољци, итд. тамо? Мора да су се играле много прљаве игре, чим је било потребно да се ангажује толико стручњака за неконвенционалне методе... Моје скромно мишљење је да је њихова улога била да се побрину да се неки договори испрате до краја онако како је углављено, али може бити да грешим. Али, шта је то онај Шаринић толико имао да ћаска са нашим „Ћаћом“? Мислим – резултат је изузетно неповољан за нас; можда би боље било да су мање причали...

Друго, Крајина је била чивилук за одлагање непотребних кадрова ЈНА; како рече један од команданата СВК – још почетком '93. могли смо да оформимо пар војно-техничких института, солидан оркестар, и пар морнаричких команди. Старешина смо стварно имали иха-хај... Од заставника прве класе, прескачући потпоручнике, поручнике и капетане – преко мајора до пуковника и понеког генерала родом из Крајине. Оно што нам је недостајало – командири и команданти, е, то нам „Ћаћа“ није дао. Њих је задржао

Неколико питања поводом текста генерала Новаковића

Пише: Драгослав Павков
понедељак, 06 август 2012 15:00

за себе, не траже (превише) 'леба, можда затребају. Младић и Караџић су на једвите јаде истрговали један број трупних старешина, наводно – било је погађање ко на вашару у Руми.

Затим, људи које смо добили служећи у ЈНА и ВЈ стекли су нека права. На пример, не можеш потпуковника поставити за командира тенковског вода... Или мајора АБХО за команданта пешадијског батаљона... Разне „ВиП (везе и познанства)“ комбинације да не помињем; старији водник, поморски диверзант волшебно је произведен у чин поручника и '93, у сред припрема за одговор на агресију на Равне котаре постављен у команду где сам био на служби за – персоналца. Данас је поносни пензионер из оног Поношевог вагона. Има 51 годину и још увек може коњу да ишчупа реп. Истовремено, поред живих, здравих и правих диверзаната, антитерориста, морнаричких пешадинаца, извиђача и војних полицајаца - наша, крајишка власт – правила је неке „алфе“, доводила људе без биографија и референци и пустила их да остану ван ланца командовања и ван одговорности.

Познати Капетан Драган дошао је у Книн под мало познатим околностима; под још мање познатим околностима је отишао

за Београд, људи које је обучавао, које је дриловао да га гледају као античког полубога, који и дан-данас о њему причају легенде – остали су на располагању којекаквима, бившим аутопревозницима, милицајцима и одметнутим центрима моћи. Момци од којих је већина у целу причу ушла из најплеменитијих побуда и родољубља, схватила је да се од „нечега мора жив'ти...“ па су вештине којима их је Васиљковић научио ставили на располагање „бизмисменима“ са „Шентиља“... Који су своје интересе и своје контингенте штитили „прагама“ и „БОВ-овима“, не водећи превише рачуна о томе ко је са друге стране цеви.

У таквој констелацији моћи и утицаја, старешине СВК које су послате са задатком да од наоружаног народа направе војску нашле су се између чекића и наковња.

Неколико питања поводом текста генерала Новаковића

Пише: Драгослав Павков
понедељак, 06 август 2012 15:00

Српска Војска Крајине функционисала је у стању непрестане и непосредне ратне опасности. Обука састава извођена је по редукованом плану и програму јер је СР Југославија, једина позадина на коју се РСК могла колико-толико ослонити, била под најтежим санкцијама у историји света. Највећи проблем ипак, био је непостојање стратегијске дубине територије; ослонац на Републику Српску показао се као илузија. Браћа из суседне српске државе била су забављена о свом јаду, мучећи се да сачувају предност коју су стекли на почетку сукоба, а која се полако али сигурно крунила под утицајем страних сила које су нескривено спонзорисале непријатеља. Скоро две године Главни штаб СВК је беспомоћно посматрао како ХВ и ХВО из суседне Босне опкољавају срце Крајине. Оно што је Србима било забрањено од стране „мировних снага УН“ – офанзивне акције, проактивно деловање, чак и тактичко извиђање испред предњег краја, непријатељу је не допуштано – него инспирисано и подстицано.

Агресија Хрватске на Западну Славонију – тзв. „заштићену, УНПА зону“, пропраћена је неким будибогснама мутавим председничким саопштењем Савета безбедности насекираног за безбедност „плавих шлемова“ који нису страна у сукобу... Реакција ВРС је изостала. Треба ли помињати да реакције Војске Југославије није било? Иако су тамо гинули и њени припадници откомандовани у СВК...

Узгред, многи Крајишницима замерају што се нису одлучније супротставили нападима ХВ; ето, Славонци су им се супротставили. И шта се десило? Помоћи ниоткуда. Пробој кроз дубину непријатељске територије са цивилима, женама, децом и старима није опција... Мост код Градишке је једина веза са српском територијом... Једна ракета из једног од два хрватска МИГ-а учинила би га неупотребљивим за прелазак и шта онда? Правац Јасеновац? Ко је крив што је модел по коме су Окучани и околина „реинтегрирани у уставноправни сустав Хрватске“ који се показао као идеалан за хрватску страну, касније у длаку исто примењен и у Крајини? Јесу ли то крајишки генерали или политичари који су доносили одлуке?

Резиме:

Пише: Драгослав Павков
понедељак, 06 август 2012 15:00

Ко је дакле крив за један од највећих српских пораза у историји? Ко је крив што је скоро пола милиона људи остало без својих домова, каријера, рођака, пријатеља, домовине/отаџбине?

Криви су Хрвати. Болесна хрватска жеља за етнички чистом „домовином“. Није истина да су сви Хрвати усташе; има међу њима и понеки партизан, то је оно што нас је везивало скоро седамдесет година. Али је сигурно да међу њима нема четника; за Србе међутим, није сигурно да међу њима нема усташа – и то је оно што разликује два народа по свему слична, толико да нас странци неупућени у наше мржње и ирационалности не разумеју ма колико да се труде. Нажалост, многи Срби се праве блесави над овим чињеницама и залажу се за „помирење и суочавање са прошлoшћу“ на начин да се Ђура обавезе да ће нам опростити што нас је тукао. Наравно, то са наше стране повлачи обавезу да се одрекнемо идеје о свим Србима у једној држави, Гарашанина, Мољевића, Милошевића, Саве Шумановића, Љубана Једнака, Вукашина из Клепаца и свих осталих које су они лустрирали на путу до своје етнички чисте државе, у којој су Хрвати политички народ, док су остали терет који им је натоварила ЕУ, али за којих годину дана и то ће бити тек сегмент из прошлости.

Оно што квари причу о помирењу је следеће: Опростићу ја њима и Баришића и Шушка; и Главаша и Мерчепа... У сваком

народу има болесних примерака и екстремних глупака који могу да замуће воду, пролију крв и начине хаос. За такве постоји Резолуција 7,62 и проблем решен... Али, шта ћемо са оним финим светом који је ћутке посматрао како су током 1990. и касније до данашњег дана по хрватским градовима и селима гореле српске куће? Што нису имали ни реч „просвјета“ када су им кумове и пријатеље са којима су до јуче окретали јањце и дизали сачеве пребијали на улици, избацивали из станова и из службе, пљували ако им у цегеру виде београдску „Политику“... Шта ћемо са комшијама које су одбијале да на преноћиште приме српску децу чији родитељи су „из поузданих извора“ обавештени да ће им ноћас бити минирана или запаљена кућа? Човек сам широких погледа, могу да разумем и кукавичлук и опортунизам... Али, шта да радим са таквим пријатељима? Мислим – који ће ми они ђаво? Они који славе дан када је њихов авион ракетирао избегличку колону. Они

Неколико питања поводом текста генерала Новаковића

Пише: Драгослав Павков
понедељак, 06 август 2012 15:00

који без икаквих проблема и скрупула хаубицама гранатирају Книн, али заузврат плачу по светским медијима јер је јуродиви Мартић наредио да се лансирају две-три ракете на ненасељене делове Загреба. О чему да причам са таквим новим пријатељима, а да се не посвађамо?

Посебно што не могу да им опростим је то што су својом реafirмацијом усташлука, произвели ситуацију да на површину исплива и српски шљам. Они који су од рата направили брата, они који не умеју да произведу ништа осим угљен диоксида а данас се размећу новцем непознатог порекла и купују вредности које су стварале генерације – производ су рата кога су изазвали Хрвати. Многи од нас су заборавили (а неки никад нису ни знали) шта смо причали и како смо коментарисали пре двадесет година: Сметало нам је што швалерку неког буздована службени ауто вози у шопинг... Данас службеним колима газе пешаке, лешеве, пијани војни истражни судија полицајцима који су га зауставили прети својом „мушкошћу“, председница врховног суда прима четири плате „јер то закон не забрањује“... Нико се не штреца.

Захваљујући Хрватима који су деинсталирали „братство и јединство народа и народности“ и отпочели грађански рат на просторима покојне СФРЈ сведочили смо стварима према којима гажење службеним колима делује смешно и уобичајено – свима осим породици жртве. Такође, нећу им опростити што немам чак ни траг емпатије за жртве из Сребренице, коју бих као просечно људско биће требао да имам; ОНИ су босанске муслимане убедили да су им Срби непријатељи, да треба да отпочну непријатељства према комшијама како би се смањио српски притисак на Посавину и Херцеговину где је усташлук (који узгред – никад није ни скриван) узео маха. А онда је уследила страшна и заслужена освета...

Због свега наведеног – далеко им лепа њихова. Србија као матична држава свих Срба, мора да учини све да сви Крајишници буду обештећени што је најправичније могуће. Да не пропусти ни једну прилику да у међународним институцијама прозове Хрватску и заложи се за права њених бивших грађана. Да у економији и билатералним односима примењује стриктни реципроцитет, да хрватску мањину у Србији не доживљава као

Неколико питања поводом текста генерала Новаковића

Пише: Драгослав Павков
понедељак, 06 август 2012 15:00

инсајдера стране силе већ као оруђе за притисак на суседну земљу како би ова поправила однос према својим грађанима Србима. Све односе заснивати на јасном и препознатљивом интересу; нема братства и јединства, они су га убили и више се неће повампирити, нећемо дозволити.

А генерал Миле да настави да пише. Он је један од оних који немају чега да се стиде... Једном приликом је рекао нешто што ћу запамтити све док ме памет не напусти: „Моје сиромаштво је моје одликовање.“